

Веднѣжъ царкинята, като седѣла пакъ до гроба на майка си, дочула чудна пѣсенъ и видѣла, че едно златно птиченце хвърчи къмъ нея и пѣло: „Азъ пратеникъ съмъ на царя на ясното слънце, комуто лжчитъ, които долитатъ чакъ до вашето царство, разказали за твоята красота и тѣга. Той те моли, да станешъ негова жена и царица на слънцето.“

Лицето на царкинята свѣтнало и за прѣвъ пѣтъ се покрило съ руменина; тя съ радостъ дала общението си на птиченцето и то съ пѣсни отлетѣло къмъ слънцето.

Блаженната царкиня станала и искала да се завърне въ ледения замъкъ. Но въ това врѣме съгледала, че лжчитъ на слънцето свѣтятъ по-силно, и че въ тѣхното сияние лети златна колесница, поставена върху крилетъ на бѣли лебеди.

Тя съ блѣсъкъ приближавала и срѣщу царкинята свѣтѣли ясниѣ очи на царя на слънцето. Колесницата била вече близо до земята и дърветата наоколо по чудо се покрили съ розови цвѣтове, трѣвата се раззеленила и птиченца запѣли. Сърцето на царкинята заликувало и тя неволно полетѣла къмъ царя. Той радостно притисналъ въ прѣгрѣдкитъ си нѣжната, бѣла царкиня.

Но, о нещастие, въ тоя моментъ, младото тѣло на царкинята се разтреперало. Пораствала въ леденото царство, тя не могла да понесе горѣщата прѣгрѣдка и изъ ржцѣтъ на царя се разхвърчали рой бѣли снѣжинки, нападали по трѣвата, и до краката на царя останало само малкото, алено и треперяще сърдчице на царкинята. Царьтъ на слънцето заплакалъ отъ скръбъ и дигналъ треперящото сърдчице и го цѣлуналъ. Изведнѣжъ то се разпилило на хиляди рубинови зрънца, които се прѣснали по всичкитъ краища на леденото царство.

И отъ това врѣме хората въ леденото царство почнали да усѣщатъ радостта, да чувствуватъ тѣгата, слънцето да обичатъ и, да пѣятъ. Тѣ не били вече само спокойни, но щастливи и нещастни и сърдцата имъ станали горѣщи.